

ΕΤΟΣ 68ον

3 Μαΐου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 18 (3492)

Η ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ

Τήν ιστορία δέν τή γράφουν πάντοτε αὐτοί πού φαίνονται σπουδαῖοι. Ὅταν ἡ περίσταση καλεῖ, ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν ὄνομα στήν κοινω- νία, δέν ἔχουν κάνει μεγάλα κατορθώματα, πού ἡ ζωή τους δέν εἶναι γνωστή στους πολλούς, συχνά ἀναλαμβάνουν πρωτοβουλίες, ἐκεῖ πού οἱ σπουδαῖοι αἰσθάνονται ἀδύναμοι νά παλέψουν, ἀκόμη καί νά φανερω- θοῦν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ὁ «εὐσχήμων Ἰωσήφ» (Μάρκ. 15,42), ὁ βουλευτής τοῦ ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου, καταγόμενος ἀπό τήν Ἀριμα- θαία, ὁ ὁποῖος δέν ἀνήκε στόν στενό κύκλο τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὁ Κύριος πέθανε πάνω στόν σταυρό καί τό σῶμα του ἦταν κρεμα- σμένο ἐκεῖ, κανείς ἀπό τούς μαθητές του δέν εἶχε τήν τόλμη νά ζητήσει τό σῶμα γιά νά ταφεῖ. Μόνο ὁ Ἰωσήφ τόλμησε καί ἐμφανίστηκε στόν Πι- λάτο, γιά νά ἀναλάβει νά ἐκπληρώσει ἕνα χρέος πού δέν τοῦ ἀνήκε. Καί ὅπως ἀθόρυβα ἦρθε στό προσκήνιο, ζητώντας τό σῶμα, ἀγοράζοντας σινδόνη, τοποθετώντας το στόν τάφο καί κλείνοντάς το μέ τόν λίθο, ἔτσι ἀθόρυβα θά ἀποσυρθεῖ, γράφοντας ἱστορία ἐκείνη τή δύσκολη στιγμή.

Τό κίνητρο τοῦ Ἰωσήφ

Τό Εὐαγγέλιο ἀναφέρει τό κίνητρο τοῦ Ἰωσήφ. «Ἦν προσδεχόμενος τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Περιμένε νά ἔρθει ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Εἶχε ἀναζητήσεις. Εἶχε μελετήσει τή Γραφή. Ἔβλεπε τήν κοινωνική, πολιτική καί πνευματική πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς του, καί μάλιστα πάλευε ὡς μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων νά καταθέσει τήν ἀποψή του. Κυ- ρίως ὅμως ἐντός του ζοῦσε αὐτήν τήν προσδοκία τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Μεσσία. Ἐνιωθε ὅτι δέν εἶχε νόημα ἡ ζωή μόνο μέσα ἀπό τά ἀνθρώπινα, τήν πολιτική, τίς ὑποθέσεις, τίς μέριμνες. Χρειαζόταν ἡ Βασιλεία τοῦ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε΄43-ις΄ 8)

«**Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε**»

*Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθων Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευ-
τῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας
εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἤτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος
ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν
αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ
Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέ-
θηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ
τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ
τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰα-
κώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν
πρωτὴ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλε-
γον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀνα-
βλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελ-
θοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιotoῖς, περιβεβλημένον
στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζη-
τεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· Ἴδε, ὁ τόπος ὅπου
ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει
ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ,
ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν
εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.*

Θεοῦ γιὰ νὰ δώσει νόημα στὸν κόσμο. Μπορεῖ ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸν γέμισε ἀπογοήτευση. Μέσα του ὅμως φαίνεται ὅτι ἤθελε, ἀκόμη καὶ μέ τίς ἐλπίδες γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἔχουν σβῆσει, νὰ δώσει σ' ἐκεῖνον πού πίστεψε τὴν τελευταία φροντίδα. Ἴσως καὶ νὰ ἤθελε νὰ θεραπεύσει τίς τύψεις του γιὰ τὸ ὅτι δὲν μπόρεσε, ὡς μέλος τοῦ Συνεδρίου, νὰ ἀποτρέψει τὴν καταδικὴ τοῦ Ἰησοῦ. Μὲ τὴν πράξη του αὐτὴ, γνώριζε ὅτι ἐρχόταν σὲ πλήρη ρήξη μὲ τὰ υπόλοιπα μέλη τοῦ Συνεδρίου, ἀλλὰ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του.

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος πού φρόντισε τὸν Ἰησοῦ. Ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ προσφέρει στή ζωὴ, τοῦ τό πρόσφερε μετὰ τὸν θάνατο. Καὶ ἀποσύρεται. Γιὰ νὰ μάθει κι αὐτός, χωρὶς τὸ Εὐαγγέλιο νὰ μᾶς λέει κάτι περισσότερο, τὸ μήνυμα τῆς ἀναστάσεως καὶ νὰ διαπιστώσει ὅτι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστη τελικὰ ἀναστήθηκαν μαζί μὲ τὸν Χριστό. Καὶ ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὁ συναξαριστὴς –γιατί ἡ μνήμη του ἐορτάζεται καὶ στίς 31 Ἰουλίου κάθε χρόνο–, θὰ γίνῃ κήρυκας τῆς Ἀνα-

στάσεως στή Γαλατία τῆς Δύσης καί σέ ἄλλα μέρη, μαρτυρώντας γιά τήν πείρα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἀθόρυβοι ἄνθρωποι

Πολλοί ἄνθρωποι εἶχαν καί ἔχουν ἀναζητήσεις. Προσδέχονται τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ χωρίς νά κάνουν θόρυβο. Βλέπουν τήν κατάσταση τοῦ κόσμου –τήν πολιτική, τήν κοινωνική, τήν πνευματική– καί νιώθουν ὅτι χωρίς τόν Χριστό καί τόν τρόπο τῆς Βασιλείας, τήν ἀγάπη, τή συγχωρητικότητα, τό ἐνδιαφέρον γιά τούς ἄλλους, τίς ἠθικές ἀρχές καί ἀξίες, τή στροφή στόν ἔσω ἄνθρωπο, δέν ἔχει νόημα ἡ ζωή. Βλέπουν καί τόν δικό τους κόσμο, τά πάθη, τούς λογισμούς, τήν ἁμαρτία, τόν χωρισμό ἀπό τόν Θεό καί κατανοοῦν ὅτι χωρίς τήν παρουσία τοῦ Κυρίου δέν μποροῦν νά βροῦνε ἀληθινή χαρά. Κυρίως ὅμως βλέπουν τόν θάνατο πού κυριαρχεῖ παντοῦ, τόσο στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ὅσο καί στόν κόσμο, καί ἀναζητοῦν ἐλπίδα στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στήν Ἐκκλησία, στήν παρουσία τοῦ Ἀναστάνατος.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀνάμεσά τους κι ἐμεῖς, εἶναι μικροί γιά τόν κόσμο. Ἀσήμαντοι. Ἀνόνημοι. Τά πρότυπα, ἄλλωστε, τῆς ἐποχῆς εἶναι τά θορυβώδη. Εἶναι αὐτοί πού ἀποθεώνουν τά πάθη τους ἢ ξεγελοῦν τούς ἀνθρώπους μέ τή δόξα καί τή μεγαλοπρέπειά τους. Εἶναι αὐτοί πού οἱ εἰκόνες τους παρελαύνουν παντοῦ. Εἶναι αὐτοί πού ἀποφασίζουν ἀπό τίς τύχες τοῦ κόσμου μέχρι τίς τύχες τῶν καθημερινῶν ἀνθρώπων, ἀφήνοντας τή μόλυνση –ἠθική, περιβαλλοντική, κοινωνική– νά κατατρώγει τήν κοινωνία. Εἶναι αὐτοί πού ἔχουν παραδώσει τίς ψυχές τους στόν θάνατο καί μοιράζουν αὐτόν τόν θάνατο μέ τήν ἐξουσία τους, μέ τήν πένα τους, μέ τό πληκτρολόγιο τοῦ ὑπολογιστή τους, μέ τήν εἰκόνα τους, μέ τό χρῆμα τους, μέ τά κάθε λογῆς ὄπλα. Μά κυρίως, μέ τήν ἀπιστία καί τήν ἀθεΐα τους.

Ἡ χαρά τῆς αἰωνιότητος

Ὅπως ὁ Ἰωσήφ, καλούμαστε νά προσφέρουμε στόν Χριστό, τόν φαινομενικά ἡττημένο πάνω στόν σταυρό, τήν προσδοκία τῆς Βασιλείας του. Τήν ἀγάπη μας καί τήν πίστη μας σ' αὐτόν μέ τόν τρόπο τῆς φροντίδας καί τῆς προσευχῆς. Μόνο πού δέν τή χρειάζεται ὁ ἴδιος, ἀλλά οἱ ἀδελφοί του, δηλαδή οἱ συνάνθρωποί μας. Ἄς κάνουμε λοιπόν τόν ἀγῶνα μας «προσδεχόμενοι τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», νά μιμηθοῦμε τόν Ἰωσήφ ἀπό Ἀριμαθαίας, κι ἄς μοιραστοῦμε τή χαρά τῆς ἀναστάσεως, τή χαρά τῆς αἰωνιότητος. Χριστός ἀνέστη!

π. Θ.Μ.

3 Μαΐου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας
καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου.

Τιμοθέου καί Μαύρας μαρτύρων († 283). Πέτρου ἀρχιεπισκόπου Ἄργους († 950),
Οἰκουμενίου ἐπισκόπου Τρίκης, Θεοφάνους Περιθεωρίου (ιδ΄ αἰ.). Ξενίας παρθενομάρτυρος.
Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. στ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ιε΄ 43 - ιστ΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Γεωργίου Π. Πατρῶνου

Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Μιά ἐκσυγχρονιστική ἐρμηνευτική προσέγγιση

(Β΄ ἔκδοση, σχῆμα 11,5x21 ἑκατ., σελ. 152)

ΤΟ ΙΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ τῆς «Ἀποκαλύψεως» τοῦ Ἰωάννη εἶναι πάντα ἐπίκαιρο, γι' αὐτό ἐπί αἰῶνες προσελκύει τό ἐνδιαφέρον τῶν χριστιανῶν. Ὁ διαφορετικός τρόπος ἐκφράσεως καί οἱ ποικίλες εἰκόνες πού ἐμπεριέχονται στό τελευταῖο βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀποτελοῦν σημεῖο ἀναφορᾶς σέ καιροῦς ὄχι μόνο εἰρηνικούς, ἀλλά καί παντοειδῶς ταραγμένους, ὅπως κατεχοχῆν καί ἡ ἐποχή μας.

Ὁ ὁμότιμος πανεπιστημιακός καθηγητής Γεώργιος Πατρῶνος ἐρμηνεύει μέ εὐληπτο τρόπο τίς παραστάσεις, τά ὄραματα καί τόν συμβολισμό τους, διαθέτοντας ἐμφανῶς τό χάρισμα τῆς θεμελιωμένης ἀγιογραφικῆς ἀπόψεως. Εἰδικότερα ἀναφέρεται στό περιβάλλον τῆς ἀποκαλυπτικῆς γραμματείας, τή σχέση Παλαιᾶς Διαθήκης καί Ἀποκάλυψης, τήν ἰδιαιτερότητα τοῦ προφητικοῦ ἱεροῦ βιβλίου μέ τή σωτηριολογική προοπτική, τόν ὄρο «ἀντίχριστος» ὡς ἐπιμέρους θέμα, τό Α΄ Ἰωάν. 2,18-19 καί τό «τέλος» τοῦ χρόνου, τό Α΄ Ἰωάν. 2,22 καί τό «ψευδός», τό Α΄ Ἰωάν. 4,2-3 καί τό «πνεῦμα», τό Β΄ Ἰωάν. 7 καί οἱ αἰρετικοί ἀντίχριστοι.

Ἰδιαίτερος θεολογικός σχολιασμός γίνεται γιά τόν αἰνιγματικό ἀριθμό τοῦ «θηρίου», τόν ἐπίμαχο ἀριθμό τῶν μαρτύρων, τίς προσπάθειες συγκεκριμενοποίησης τοῦ «ἀντιχρίστου» καί γιά τή γλωσσολογική ἀντιστοιχία τῆς λέξης «ἄβνιθος», ὥστε νά καταλήξει στή ρεαλιστική ἐσχατολογική ἐλπίδα τῆς «Ἀποκαλύψεως» τοῦ Ἰωάννη.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr